

DEEL 1 Kansarm

Op drift	1
Strijd	13
De hoop	35
Wanhoop	63
Het wonder	81
Verdriet	93
De waanzin	107
Afscheid	121
De overgave	139
Nabeschuwing	155

DEEL 2 Kansrijk

De wereld van een belegger	161
Beleggen, een voorwaarde voor zelfredzaamheid	163
Portefeuille	165
Technische analyse	172
Geschiedenis	175
Evenwichtige balans	178
Natuurtuin en beleggen	181
Vruchten plukken	183
Ethiek	186
FIRE	190
Cash is koning!	192
Fictie of werkelijkheid	195
Het ei van Columbus	199
Goud!	202
Literatuurlijst en bronnen	207
Over Spaarvarkens.be	209

Iedereen kansrijk!

Het leven is onrechtvaardig. Dat is een feit. De een wordt rijk geboren, vele anderen niet. Je kan daar over blijven klagen, maar dat helpt niet. Toen ikzelf nog een jonge knaap was, heb ik me vaak afgevraagd waarom sommigen zoveel geld hebben en anderen met moeite hun facturen kunnen betalen. Hoe kom je aan genoeg geld om niet wakker te hoeven liggen over je financiële situatie?

Ik ontdekte al gauw dat mensen die er redelijk goed voorstaan, niet per se rijk geboren zijn. Ze hebben hun financiële situatie vaak te danken aan hun levenshouding. Vaak vragen ze zich af of een bepaalde uitgave wel nodig is. Daarom zijn ze niet gierig. Ze gaan gewoon verstandig om met geld. Tegelijkertijd nemen die mensen al eens wat meer risico. Vaak zijn het ook ondernemers. Velen willen hun plaats niet innemen, want hun werk lijkt nooit af. Toch lijken ze gelukkig. Niet omdat ze zoveel geld opdoen, want daarvoor hebben ze dus geen tijd of goesting. Ze genieten van het leven omdat ze gewoon heel graag hun werk doen. Ze zijn hun eigen baas. Niemand is jaloers op hen, tot ze veel geld verdienen. Want doen ze hun job goed, dan stromen de klanten toe en dan verdienen ze ook al eens wat meer dan iemand die van negen tot vijf werkt.

Waarom wordt dan niet iedereen ondernemer? Omdat er risico en hard werken mee gemoeid zijn. Velen kiezen voor de relatieve zekerheid van een arbeidscontract van onbepaalde duur. Dan slapen ze gerust en dan hebben ze overdag ook niet al te veel zorgen. Dat mag, natuurlijk. Niet iedereen kan of wil ondernemer zijn.

En toch. Zelfs zonder een eigen zaak op te richten, kan je al eens je voordeel doen aan het succes van ondernemers en de winst van hun ondernemingen. De basis daarvoor vinden we in de dertiende eeuw, bij de familie Van der Beurze, in Brugge. En in de zestiende eeuw, in de Handelsbeurs van Antwerpen. Ook Amsterdam droeg in de zeventiende eeuw bij tot het fantastische principe van het volkskapitalisme. Wie spaart kan zo al eens een aandeel kopen en delen in de winst en de welvaart die ondernemers en hun bedrijven opleveren.

Dankzij het volkskapitalisme hoeft niet iedereen ondernemer te worden om te kunnen delen in de gigantische rijkdom die onze economie oplevert. Gert Wezenbeek, de auteur van dit boek, geeft het beste bewijs dat kansarmoede kan omgebogen worden in kansrijkdom. Vandaag heeft bijna iedereen die kan sparen de mogelijkheid om via de beurs een pensioenreserve op te bouwen. Dat is helaas geen overbodige luxe. Doe zoals Gert en word belegger!

Pascal Paepen

Inleiding

Wanneer ik de mensen in het dagelijkse leven observeer, vraag ik me vaak af welke persoonlijke geschiedenis er bij elk individu hoort. Met welke vreugdes en tegenslagen worden ze geconfronteerd? Welke dromen koesteren ze? Heeft niet iedereen zijn specifieke levensverhaal? Het oorspronkelijke manuscript van dit boek leid ik daarom graag in met de opdracht: “aan de gewone mensen in hun dagelijkse strijd om het bestaan”.

Na een jarenlange loyaliteit aan mijn werkgever in de Antwerpse haven belandde ik door een ongelukkige samenloop van omstandigheden op een zijspoor. Onze haventerminal werd door een andere uitbater overgenomen.

Na diverse herstructureringen – schering en inslag in de privésector – stond mijn naam als bij wonder nog steeds op de loonlijst onder de functie: ‘vakman kaaikuiser’. Mijn job hield voor de overname veel meer in dan het schoonmaken van kaaien. Zo coördineerde ik onder andere de werken die door aannemers werden uitgevoerd aan het tarmac en de gebouwen. Die veeleisende opdracht werd met de nieuwe hiërarchie door anderen waargenomen, zonder dat er zich nog iemand om mijn aanwezigheid bekommerde. Daar sta je dan met je jarenlange anciënniteit. Dat was geen gunstige evolutie. Het leek me op dat moment geen goed idee om hier gewag van te maken bij de oversten, want daarmee zou ik mezelf in een bijzonder kwetsbare positie manoeuvreren als arbeider in vast dienstverband. Het kwam er op aan om inventief met die nieuwe omstandigheden om te gaan. De schaalgrootte van de bedrijvigheid aan de dokken speelde in mijn voordeel. Kwestie was om mogelijkheden op te merken in een schijnbaar voor mij uitzichtloos geworden situatie en het ‘gepasseerde’ ego opzij te schuiven.

Omwille van het maritieme karakter verlopen de gebeurtenissen op een goederenterminal erg cyclisch. Soms is er een overhoop aan werk, gevolgd door stillere periodes. Dat onzekerheidsprincipe, in combinatie met het wegvallen van een belangrijk takenpakket, stelde me in de mogelijkheid om me

op regelmatige tijdstippen terug te trekken in een afgesloten goederenloods, waar ik met mezelf geconfronteerd werd.

In het isolement kwam het erop aan om de tijd zinvol in te vullen. Ik begon na te denken en terug te blikken op een erg bewogen periode in mijn leven. Op een tablet in zakformaat begon ik spontaan dingen die in me opkwamen van me af te schrijven. Het idee voor dit boek ontstond pas enige tijd later toen mijn partner dit werkdocument las.

Veel mensen schrijven in de overtuiging dat hun verhaal er toe doet. Ik hoop dat ik in dat opzet geslaagd ben. Lees hier mijn verhaal van een havenarbeider die huiseigenaar, tuinier en belegger werd.

Op drift

Het getrappel van enkele meeuwen op het dak van de gesloten goederenloods waarin ik me opnieuw verschanst heb, trekt mijn aandacht. Daarbij om de haverklap ook nog het eentonige koeren van een duif. Een zwerfkatt heeft hier blijkbaar ook een onderkomen gevonden, al is het mij niet echt duidelijk waar het beestje zich ergens ophoudt. Wanneer ik haar tracht te lokaliseren in die enorme ruimte lijkt het miauwen wel van overal te komen. Ik heb steeds een enorm medelijden gehad met de zwerfkatten die hier aan de dokken werden gedropt en een afkeer voor hen die ze achterlieten. Een ongeste­riliseerde kat krijgt op een jaar toch makkelijk twee tot drie nesten met telkens gemiddeld drie jonge katjes. Die zijn op hun beurt amper een half jaar later ook weer geslachtsrijp. Een exponentieel probleem. De vorige kaaiuitbater, eveneens mijn ex-werkgever, had iemand gevonden die op vrijwillige basis deze verschoppelingen gepassioneerd probeerde op te vangen op momenten dat er weinig werk was op de goederenterminal. Ze werden vervolgens bij een dierenarts behandeld, gesteriliseerd en soms ook geëuthanaseerd. In bepaalde gevallen kon men ze gelukkig ergens plaatsen. De dieren en hun onfortuinlijke lot liggen me nauw aan het hart, ook omdat mijn nieuwe werkgever er een driestere eliminatiemethode op nahoudt. Regelmatig vind ik een dode kat met een duidelijke schotwonde ergens tussen de stukgoederen wanneer ik op de terminal aan het werk ben.

Het is dikwijls een confrontatie met mezelf wanneer ik godganse dagen helemaal alleen doorbreng tussen de onderdelen van portaalheftrucks (*straddle container carriers*), kraanmotoren en ander zwaar materieel. Afgesloten van de buitenwereld met als enige gezelschap een kat, die vermoedelijk overleeft van de klikjes uit de immer uitpuilende restafvalcontainers, een niet te lokaliseren duif en de meeuwen op het platte dak. Een werkdag aan de haven duurt zeven uur en drie kwartier, schafttijd inbegrepen. Er is niemand die ook maar iets vraagt of die een boodschap heeft aan wat ik zou te zeggen hebben. Ik zwijg dus de hele dag. Uitgerangeerd...

Naar het schijnt miauwen katten enkel maar wanneer er mensen in de buurt zijn. Plots zie ik haar schichtige blik ergens tussen een paar motorblokken. Ik veer recht en tracht haar voorzichtig te benaderen. Maar wanneer ik te dicht kom, schiet ze bliksemsnel weg onder een pallet.

Het voelt met de dag vreemder wanneer ik mezelf niet eens meer hoor praten. In feite is mezelf verstoppen mijn enige bekommernis geworden. Aan het gedonder van verschillende voorbijrijdende terminalvoertuigen te horen, moet het ongeveer tien uur in de voormiddag zijn, schat ik. De meeste havenarbeiders van de vroege shift rijden naar het schaftlokaal wat verderop. Deze geluidsoverlast maakt het niet bepaald gemakkelijk om me te concentreren op mijn lectuur. De werkomstandigheden zijn misschien niet ideaal. Maar vergeleken met de Turkse bommen op de Koerden in het noorden van Syrië, waarover ik lees in de winter van 2018, kan ik alles, ook mijn best heftige verleden, veel gemakkelijker relativiseren.

In de havensector, die sterk door vakbonden wordt gecontroleerd, ben ik er in geslaagd om een anciënniteit van zo'n vijftienvintig jaar als statutair arbeider op te bouwen. Gedurende al mijn vroegere beroepsjaren waren mijn werkdagen steeds structureel ingevuld. In de huidige omstandigheden, na de recente bedrijfsovername, is dit niet langer het geval en daarom kan ik niet anders dan mijn dagen zelf een constructieve bestemming geven. Dat probeer ik te doen door op mijn tablet een financieel dagblad te lezen en de gedownloade verslagen van beursgenoteerde bedrijven, waarvan ik aandelen bezit, door te spitten. Mijn fysiek veeleisende werkopdrachten zijn pardoes weggevallen en daarom verplicht ik mezelf tot flink wat lichaamsbeweging. Enkele rondes hollen in mijn werkplunje, dan opnieuw lezen en proberen om het atoom te splitsen.

Het is ook opmerkelijk wat er tijdens de talrijke stille momenten in mijn hoofd omgaat. Ik lijk in gedachten steeds met een verzonnen personage in discussie te zijn. Alsof mijn geest functioneel geconditioneerd is na al die beroepsjaren. Constant probeer ik mijn standpunten of acties te verantwoorden tegenover een denkbeeldige hiërarchische meerdere. Pas sinds kort ben ik me bewust van die voortdurende gedachtestroom. Soms probeer ik de

knop om te draaien, maar dat lukt amper. Het is intrigerend hoe mijn denkmechanisme door de jaren is geëvolueerd. Hoe ging dat vroeger? Wanneer werd ik me er voor het eerst van bewust?

Als tiener en adolescent leefde ik er maar op los. Die indruk had ik in elk geval. Of misschien toch niet? Reeds op mijn zestiende had ik een baantje als ober in een populaire plaatselijke dancing. Het dagdagelijkse leven, de school, het werk, alles was maar een flauw afkooksel van mijn weekendnachten vol kicks en spanning, overgoten met sloten alcohol. Je bent jong en je moet wat. Er brandde een moeilijk te blussen vuur in mij en ik wist niet goed wat ermee aan te vangen op een constructieve manier. Ik volgde een grafische opleiding die uiteindelijk op niets uitdraaide. School diende eigenlijk enkel maar om uit te rusten en te recupereren van mijn vele nachtelijke uitpattingen. Wat niet betekent dat ik toen niet geïnteresseerd in het leven stond, integendeel!

Met mijn collega's van de dancing had ik nauwelijks persoonlijk contact. Behalve dan met Rob, onze portier, die steeds vriendelijk en oprecht betrokken leek. Ondanks zijn beroepsopleiding was hij een fijne, intelligente kerel met vele interesses. Hij las boeken die mij ook boeiden. Niet alleen had hij een uitgebreide muziekkennis van de toenmalige new wave tot disco en minder gekende klassieke en instrumentale werken, hij was ook film liefhebber. Ik had een vriend!

Rob kende een moeilijke jeugd met een vader-dokwerker die meer op café te vinden was dan thuis. Rob had een paar littekens op zijn rechterwang en zijn rechteroog vertoonde daardoor een lichte afwijking. Als kind fietste hij eens veel te snel een helling af en belandde in de prikkeldraad van een wei, met wel achtendertig hechtingen tot gevolg. Op zijn achttiende had hij al een te duchten reputatie in het uitgaansleven. Als atletische, beresterke blonde charmeur, die ook uitmuntend kon dansen en swingen, was hij een gerespecteerde buitenwipper en de onbetwiste lieveling van de meisjes.

Samen leidden we een leven vol nachtbrakerij en maakten we de Antwerpse hoerenbuurt onveilig. Wegens talrijke knokpartijen mochten we verschillende dancings niet meer binnen. Auto's reden we *total loss* en bij de politie waren we zeker niet onbekend.

Uiteindelijk werd ik van school getrapt en begon ik te werken als ongeschoold kabeltrekker bij een aannemer voor industriële projecten in chemische fabrieken.

Mijn moeder zal het zeker niet gemakkelijk gehad hebben na de plotse dood van mijn vader, na ook al een heel bewogen geschiedenis. En toen zat mijn dienstplicht er ook nog aan te komen.

Toen ik als negentienjarige, begin augustus 1985, op de arbeidsmarkt kwam, bezat ik geen enkel diploma of getuigschrift, kon ik amper een zin foutloos schrijven en beheerste ik geen enkele praktische vaardigheid van welke aard dan ook, behalve wat aanleg voor tekenen. Via een kennis binnen de familie kreeg ik een leercontract bij een contractorbedrijf. De aannemer was gespecialiseerd in de montage van industriële installaties in de chemische en petrochemische nijverheid. Toen ik een jaar later in oktober voor mijn dienstplicht werd opgeroepen, had ik het lassen met elektrode al onder de knie. Daarnaast had ik ook ruimtelijk inzicht gekregen en basisnoties van elektro-, meet- en regeltechniek. Al doende leert men en dat was bij mij ook het geval.

Er werden door het contractorbedrijf regelmatig workshops georganiseerd, waar je als werknemer vrijblijvend aan kon deelnemen. Het doel was om de vaste werknemers bij te scholen in de nieuwste ontwikkelingen qua meet- en regeltechnieken. Ik was leergierig en wou zoveel mogelijk opsteken in de hoop dat het uiteindelijk zou leiden naar een iets comfortabeler beroepsleven.

Mijn arbeidsintensieve job op zich interesseerde mij totaal niet, maar zorgde er wel voor dat de rekeningen betaald geraakten. Eigenlijk was het me volkomen onduidelijk wat ik met mijn leven wou aanvangen. Op sommige van mijn vrienden die hun leven wel al op de rails hadden, was ik wat jaloers. Hun gespecialiseerde technische opleiding bezorgde hen een degelijke job met veelbelovend toekomstperspectief. In de dagelijkse omgang met hen gingen de gesprekken meestal enkel over technische zaken. Voor mij een zeer eenzijdig, beperkt interesseveld wat me niet lag en waardoor ik me, zelfs bij hen, dikwijls vreemd en eenzaam voelde. Ik begreep hen niet

en voelde mezelf onbegrepen. In feite begreep ik mezelf niet eens. Drank bracht daarin enigszins soelaas.

Misschien voelde ik me daarom zo aangetrokken tot lotgenoten die ook worstelden met hun leven en hun toekomst. Vele nachten lang filosofeerden mijn vriend Rob en ik aan de toog van een of ander bruin café, over de zin en onzin van het leven. Want dat hield ons allebei erg bezig.

Tijdens zijn dienstplicht haalde Rob zijn C-rijbewijs voor het besturen van vrachtwagens, maar bij gebrek aan een echt valabel perspectief, tekende hij bij als beroepsmilitair. Over zijn ervaringen in het leger kon hij uren vertellen en er was één opmerkelijk verhaal dat er bovenuit stak. Op een nacht in de kazerne had hij deelgenomen aan een soort experiment waarbij men met een ouijabord probeert contact te leggen met overledenen.

‘Griezelig eng,’ noemde hij het evenement, maar dan volgde: ‘Moeten we echt ook eens samen doen, Glenneke!’

Intuïtief leek het me geen goed idee, want wie weet welke poort men er ongewild mee opent ... Dus gewoon niet doen!

In de omgang met Rob viel me ook op dat hij de meest banale handelingen, zoals een sigaret rollen of koffie zetten, steeds op een weinig economische manier uitvoerde. Hij liet altijd een enorme troep achter die iemand anders dan achter zijn rug moest opkuisen. Het leek wel alsof zijn fijne motoriek niet goed afgesteld was.

Mijn leven voelde in die periode aan als een bootje dat maar wat doelloos rondboberde. In de keiharde wereld achtte ik mezelf zo goed als kansloos. Het was maar een kwestie van tijd voor ik definitief in de permanente marginaliteit zou belanden. Daarvan was ik overtuigd. Mijn entourage had me ook al lang opgegeven en werkte dat gevoel alleen maar in de hand. Hoe meer ik in het nachtleven dook, hoe meer ik begon te drinken. Een zorgwekkende evolutie waarvan ik me totaal niet bewust was.

Op een nacht in de dancing viel mijn oog op een kleine, slanke vrouw met roze salopette en lang blond haar. Ze verstopte zich tussen de massa als een verloren muurbloempje, maar ze kon swingen op disco zoals ik dat zelden gezien had. We hadden intens oogcontact en toen al had Rob door dat

hij zijn boezemvriend een stuk kwijt was. De volgende zondag hadden Lena en ik een eerste date aan de oevers van de Schelde, vlakbij het pittoreske polderdorpje Lillo.

Lena had een relatie achter de rug. Ze werd jaren slecht behandeld door haar partner, maar nu genoot ze weer van het leven. Ze was boekhoudster van opleiding, maar al een tijdje werkloos. Ze hield van literatuur, film en muziek. Ook in het drankmisbruik was er herkenning. We konden het goed met elkaar vinden, we werden dan ook een koppel.

Die zomer namen we heel de maand augustus vrijaf. Met mijn auto trokken we richting Zuidwest-Frankrijk maar zonder specifieke bestemming. Een kennis had een bruikbare suggestie wat betreft veilig budgetbeheer gedurende de vakantie: je stopt je Franse franken in enkele enveloppen die je vervolgens verbergt op plaatsen in je auto waar een eventuele inbreker niet onmiddellijk zoekt. Het leek me wel wat en zo gezegd, zo gedaan. Na een nachtje rijden, streken we neer in Bretagne, in de omgeving van de Mont Saint-Michel. De bedoeling was om van daaruit de volgende weken de kusten van de Côte d'Émeraude te verkennen met onder meer de stadjes Cancale, Granville, Saint-Malo en Dinard. Elke dag een stralende zon, zwemmen in helderblauw zeewater, stadjes bezoeken, *fruits de mer* en veel wijn. Kortom, leven als God in la douce France, een onvergetelijke ervaring.

Later dat jaar viel de muur van Berlijn, met in de nasleep ervan de executie van de Roemeense dictator Nicolae Ceaușescu en zijn vrouw na een schijnproces.

Watergebonden logistieke goederenbehandelaars in dit havengebied zijn doorgaans particulieren. Deze mensen bezitten een belang in een coöperatieve vennootschap, waardoor ze binnen die groep autonomie verwerven. Afhankelijk van het te behandelen logistieke volume kan men als goederenbehandelaar een beroep doen op een contingent werkzoekenden. Dit zijn havenarbeiders die zich dagelijks dienen aan te melden bij een aanwervingsadministratie. Deze specifieke watergebonden tewerkstelling wordt in de haven door een omstreden sociale wet geregeld (wet-Major).

Mijn vorige werkgever was een multinationale logistieke onderneming. De hoofdaandeelhouders uit het Midden-Oosten hadden, net als op haven terminals wereldwijd, de touwtjes stevig in handen. Overal installeerden ze hiërarchische structuren die op hun beurt verantwoording dienden af te leggen aan de hoofdzetel die de lijnen uitzette.

Bij mijn huidige logistieke werkgever, een veeleer regionaal bedrijf, zijn mijn directe bazen echter ook de hoofdaandeelhouders. Ze zijn meestal geweest truckers of landbouwers die gaandeweg hun vrachtwagens, opleggers en tractoren inruilden voor een concessie aan de haven, met heftrucks en goederenloodsen als vaste activa. Bedrijfsstructuur is hier ver te zoeken en de bazen nemen dan ook impulsieve, eigenzinnige beslissingen zonder enige vorm van communicatie of overleg. In vele gevallen worden bepaalde werken zelfs door hen zelf uitgevoerd. Het is dan ook moeilijk je betrokken te voelen, iets wat toch niet zou worden geapprecieerd. De firma blijft investeren op deze site en hopelijk blijven de zaken goed lopen want een mogelijk faillissement, op een paar jaar van mijn pensioen, zou me wel bijzonder slecht uitkomen.

De militaire dienstplicht werd medio jaren '90 afgeschaft, maar Rob had het leger al kort daarvoor verlaten. Hij had een relatie met een vrouw die hij ergens in een café leerde kennen en ze was zwanger van hem. Rob had een baan gevonden als vrachtwagenbestuurder bij een internationaal transportbedrijf. De toekomst zag er veelbelovend uit.

Lena en ik waren intussen gehuwd. Bij elkaar vonden we de nodige rust en geborgenheid, troost en comfort. We hadden niet bepaald een kinderverwachting. Het was alsof we allebei intuïtief aanvoelden dat we al onze energie nodig zouden hebben om in dit leven gewoon maar rechtop te blijven staan. Ik ondervond dat Lena was getekend door haar verleden. Een vogeltje met gebroken vleugeltjes. Net zoals ik groeide ze op in een gezin van vijf. Ze voelde zich verplicht om al op jonge leeftijd belangrijke huishoudelijke taken en verantwoordelijkheden op zich te nemen. Dat kon ook niet anders

met een alcoholist als vader en een emotioneel labiele, hypochondrische, hysterische moeder.

Op het moment dat wij onze bescheiden arbeiderswoning kochten, was Lena nog steeds werkzoekend. De aankoop ervan werd gefinancierd door het geld dat ik had gespaard van mijn jobs als arbeider en in de discotheken. Ook ruilde ik noodgedwongen mijn relatief nieuwe wagen, waarmee we naar Bretagne waren gereisd, in voor een goedkoper tweedehands exemplaar. Bij de laatste poetsbeurt voor de verkoop van die auto, vond ik onder de hoedenplank een vergeten envelop met duizend Franse francs. Een welgekomen meevaller! De Belgische frank was ondertussen in waarde gedaald, zodat ik daarbij ook nog eens meer franken terugkreeg dan dat ik oorspronkelijk had gegeven. Niet dat ik iets van meerwaarde op wisselkoers snapte, maar het gegeven intrigeerde me wel.

Bij ons bezoek aan de plaatselijke bank voor de bespreking van onze hypotheek zag ik op de onderhandelingstafel het dagblad *De Financieel-Economische Tijd* (FET) liggen. De illustere, spraakmakende zakenman Maurits de Prins was met zijn failliete imperium, *videoverhuur Super Club Film*, net van zijn sokkel getuimeld. De aandelen bleken waardeloos. Ook de flamboyante beursgoeroe Jean-Pierre Van Rossem was toen zeer aanwezig in de media. De man had blijkbaar een soort algoritme ontwikkeld waarmee hij aandelenkoersen kon voorspellen. Via zijn bedrijf *Moneytron* werd de argeloze burger in de mogelijkheid gesteld om mee te profiteren van zijn fabelachtige beurswinsten. Maar nu was zijn ster blijkbaar toch stilaan aan het tanen.

Louter ter informatie vroeg ik Willie, de bankbediende, of het in de toekomst mogelijk zou zijn om via de bank in aandelen te beleggen. Hij bladerde in de FET en toonde me een tabel met alle beursgenoteerde aandelen.

‘Kijk, elke fatsoenlijke krant biedt zo’n overzicht. Je vindt op de beursvloer doorgaans twee soorten beleggers, zij die speculeren op mogelijke koersstijgingen van aandelen en zij die aandelen kopen omwille van de dividenden. Maar dat is op dit moment aan de huidige waarderingen, niet echt interessant.’ Hij vouwde de krant terug dicht en keek me aan met een ernstige blik.

Die materie ging toen duidelijk nog mijn pet te boven. Toch kon ik het niet laten om eens een gokje te wagen. Het wapenbedrijf *Fabrique Nationale de Herstal* was het enige bedrijf tussen de koerstabellen dat ik goed kende omwille van mijn recente legerdienst. In de media vernam ik dat FN-Herstal een belangrijk contract binnensleepte voor wapenuitvoer naar het Midden-Oosten, meer bepaald Saoedi-Arabië. Ik kocht enkele aandelen die ik een korte tijd later weer verkocht met een bescheiden winst. Het besef met die actie definitief bloed aan mijn handen te hebben, kwam pas veel later.

Onze aanwinst, een arbeiderswoning met één slaapkamer, mansarde, kleine keuken, doucheruimte en sanitair, was gebouwd in 1950. Daarbij hoorde ook nog een zestig meter diepe tuin. Het kostte ons in totaal vijftienduizend euro ofwel één miljoen vierhonderdduizend Belgische frank. Daarvan betaalde ik vierhonderdduizend franken of ongeveer tienduizend euro cash. De lening bedroeg dus vijftienduizend euro tegen een vaste intrestvoet van 6,8% met een looptijd van twintig jaar. Met slechts één kostwinner was het duidelijk dat er nog amper financiële ademruimte was. Lena startte dan wel vol goede moed een traject bij de VDAB (Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Tewerkstelling), maar verloor haar motivatie na verschillende vruchteloze sollicitaties. Stilaan leek ze in haar lot te berusten.

Toen we uiteindelijk de sleutel kregen en het lege huis binnengingen, was de ontuchtering groot! De vloer van de slaap- en mansardekamer was rot en de houten welfsels bleken aangetast door houtworm. De verwarming met elektrische accumulatoren moest vervangen worden, de verouderde keuken met gezwollen kastdeuren en aanrecht eveneens. De doucheruimte was vochtig, donker en had beschimmelde muren. In de gammele dakgoot groeiden zelfs enkele berk- en wilgenboompjes als toemaatje. De diepe tuin had geen afsluiting en liep naadloos over in de tuinen van de burens, die, zo leek het, al een deel hadden geannexeerd.